

[P. Munch.]

risk Lov, der tilvejebragte en Voldgiftsordning til Afgørelse af den da løbende Strid.

Det, vi her anbefaler, er, at det samlede Samfund ikke staar uforberedt overfor en saadan Situation, saaledes at det skal gribe til en ekstraordinær Lovgivning af denne Beskaffenhed, der højst sandsynlig vilde medføre en meget alvorlig politisk Konflikt derom. Det, vi ønsker, er, at Samfundet i Forvejen skal have trukket Rammerne op for, hvorledes en saadan Indgriben skal foregaa.

Noget af dette er jo sket i Tyskland gennem den Voldgiftsordning, som bestaar der, og denne Voldgiftsordning har jo netop i den sidste Tid vist sig at kunne holde overfor en meget vanskelig og meget farlig Konflikt mellem de stærkeste Industrikræfter i Tyskland og deres Arbejderkredse. Der er netop en Indgriben fra Statsmyndighedernes Side paa Baggrund af en Voldgiftslovgivning lykkedes, og lykkedes i meget betydelig Omfang, kan man gerne sige. Jeg tror, at vi ogsaa i Danmark skulde drage Lære af dette saavel som af de Indtryk, vi havde Lejlighed til at modtage i dette Land sidste Sommer; og jeg anbefaler vedblivende de forskellige Partier at gøre sig klart, hvor stor en Rækkevidde det har, at Samfundet staar tilfredsstillende forbedret overfor saadanne Situationer gennem en i rolige Tider tilvejebragt Lovgivning.

Raunkjær: Da mit Partis Stilling til et Lovforslag af samme Indhold som det foreliggende blev tilkendegivet i Rigsdagssamlingen 1926—27, og da mit Partis Stilling fremdeles er den samme, kan jeg nøjes med at henvise til de Udtalelser, som da blev fremsat, og i øvrigt give min Tilslutning til de Udtalelser, som den højtærede Indenrigsminister har fremsat her ved denne Lejlighed. Jeg kunde altsaa for saa vidt have undladt at tage Ordet, men har gjort det, fordi den ærede Ordfører for Forslagsstillerne udtalte, at det Forslag, han var Ordfører for, havde mødt Uvillie fra de andre Partiers Side under, jeg forstod, Behandlingen hidtil. Det synes jeg ikke saa godt kan staa uimodsagt. Jeg kan jo ikke sige, at det har været nogen langvarig Behandling, der har fundet Sted, men at der fra nogen Side er tilkendegivet Uvillie, er ikke rigtigt. Jeg kan henvise til den Beretning, som i Fjor fremkom fra Udvalgets Formand, hvori der staar, hvad rigtigt er, at der indenfor Udvalget var fuld Enighed om at udsætte den nærmere Behandling,

idet man indenfor tre Partier ikke fandt Tidspunktet inde til en Lovgivning paa dette Omraade.

Indenrigsministeren (Kragh): Jeg vil blot bemærke til den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, at den Begivenhed, jeg sigtede til, som havde fundet Sted i det Tidsrum, der er forløbet, siden vi sidst havde dette Forslag til Behandling i dette høje Ting, var den, som fik sit Udtryk i Parternes Stilling under Arbejdskonflikten i Norge i 1928 overfor en Voldgiftsdomstols Kendelse. Det ærede Medlem ved jo særdeles vel, at man der fra Parternes Side — og i udtalt Grad fra den ene Parts, Arbejdernes, Side — nægtede at bøje sig for Voldgiftsdomstolens Kendelse, saaledes at den Arbejdskonflikt, som skulde være bragt til Afslutning ved denne Kendelse, fortsattes ganske uberørt af Kendelsen, ja, den tog endogsaa mange Steder paa Grund af den afgivne Kendelse en Fart og et Omfang, som maaske ellers vilde være undgaaet. Det er netop det, som jeg og mit Partis Ordfører i denne Sag gentagende har udtalt Frygt for kunde blive Følgen af denne tvungne Voldgift, kunde blive Følgen af at diktere de Vilkaar, hvorunder Produktionen skal foregaa baade for Arbejdsgivere og Arbejdere, uden at de vedkommende selv har haft tilstrækkelig Indflydelse derpaa, tilstrækkelig Adgang til at være medbestemmende med Hensyn til de økonomiske Fremtidsvilkaar for Produktionen. Jeg er naturligvis ikke uenig med Forslagsstillerne og selvfølgelig heller ikke med den ærede Ordfører for dem i, at Statens Indgriben overfor Arbejdskonflikter, ogsaa en Indgriben af videregaaende Art end den, vi gennem Mæglingsinstitutionen har tilvejebragt, kan blive fornøden i visse Situationer, og dette er jo ogsaa bevist ved den Situation, som den socialdemokratiske Regering befandt sig i den 5. Juni 1925, men jeg tror, at Formen for en saadan Samfundsindgriben maa findes i det enkelte Tilfælde og Afgørelsen træffes under Hensyn til hver enkelt Situations særlige Karakter, og jeg tror ikke, det lader sig gøre gennem en almindelig Lovgivning her at imødegaa alle de Vanskeligheder, der kan knytte sig til Situationer af den Art.

Formanden: Ordføreren for Forslagsstillerne har Ordet for en kort Bemærkning.

Ordføreren for Forslagsstillerne (P. Munch): Det Eksempel, den højtærede